

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu VII Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Wacława Macińska

Sędziowie: SSO Anna Nowińska

SSO Ryszard Kozłowski (ref.)

Protokolant : Małgorzata Miodońska

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2013 r. we Wrocławiu - na rozprawie

sprawy z powództwa A. Z.

przeciwko (...) Spółce z o.o. we W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji strony pozwanej (...) Spółki z o.o. we W.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 grudnia 2012 r. sygn. akt X P 237/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Powódka A. Z. pozwem skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) spółce z o.o. z siedzibą we W. domagała się przywrócenia do pracy w pozwanej spółce ewentualnie (w przypadku stwierdzenia nieskuteczności oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia) ustalenia istnienia stosunku pracy pomiędzy stronami oraz zasądzenia od pozwanej spółki na rzecz powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Po ostatecznym sprecyzowaniu roszczenia powódka domagała się zasądzenia od strony pozwanej na jej rzecz kwoty 22 650 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Powódka podniosła, iż wskazane przez stronę pozwaną przyczyny rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kodeksu pracy nie zostały dostatecznie sprecyzowane, a fakty powołane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia nigdy nie miały miejsca dlatego też przyczyna rozwiązania stosunku pracy jest nieprawdziwa i nierzeczywista.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki odszkodowanie w kwocie 2.2650 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.03.2011 r. do dnia zapłaty oraz koszty zastępstwa prawnego w kwocie 60 zł (pkt I),

nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia) kwotę 1.133 zł tytułem opłaty od pozwu od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy (pkt II), wyrokowi w punkcie I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 7.550 zł brutto (pkt III).

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że podana przez stronę pozwaną przyczyna nie spełnia wymogu konkretności, a przez to zrozumiałości dla powodowego pracownika. Uznał, że jest to jaskrawe naruszenie przepisów prawa pracy, gdyż pracodawca nie wskazał faktycznie przyczyny rozwiązania umowy, a następnie próbował wprowadzić pracownika oraz Sąd w błąd poprzez powoływanie się na załącznik, który nie został dołączony do pisemnego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. Zdaniem Sądu Rejonowego takie działanie strony pozwanej czyniło bezprzedmiotowym merytoryczne rozpoznanie sprawy poprzez badanie stopnia ciężkości naruszenia przez powódkę jej podstawowych obowiązków pracowniczych skoro z przedstawionego przez stronę pozwaną, wręzonego powódce pisemnego oświadczenia o rozwiązaniu stosunku o pracę nie wiadomo, jakie konkretne podstawowe obowiązki pracownicze zostały naruszone przez powódkę. Strona pozwana w przyczynach rozwiązania wskazała abstrakcyjne zaliczki, które rzekomo „sprecyzowała” w chwili składania oświadczenia w nie istniejącym, a już z pewnością nie ujawnionym, załączniku, którego nie dołączyła do oświadczenia.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w I instancji, zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz o zwrot spełnionego przez pozwaną świadczenia w kwocie 7.550 zł brutto na podstawie art. 338 § 1 k.p.c.

Z ostrożności procesowej strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie, w przedmiotowej sprawie i przyjęcie, że powódka nie wiedziała naruszenie jakich konkretnie obowiązków pracowniczych stanowiło podstawę rozwiązania z nią stosunku pracy bez wypowiedzenia
2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 30 § 4 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia nie została wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy
3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 § 1 w zw. z art. 52 § 1 i 2 oraz z art. 30 § 4 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że rozwiązanie bez wypowiedzenia umowy o pracę z powódką nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie, a zatem, że powódce przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie
4. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i poprzez przyjęcie, że
  - a) powódka nie została w sposób konkretny poinformowana o przyczynach rozwiązania z nią umowy o pracę, pomimo, iż z materiału dowodowego wynika, że powódka miała pełną wiedzę o terminach i kwotach pobieranych przez nią zaliczek
  - b) powódka nie miała wiedzy o terminach i kwotach pobieranych zaliczek
5. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że śledztwo, które toczyło się w okresie od 5 stycznia do 29 czerwca 2012 r. przed Prokuraturą Rejonową dla Wrocławia Stare Miasto w sprawie przywłaszczenia przez powódkę w okresie od stycznia do grudnia 2010 r. kwoty 131.896,22 zł na szkodę strony pozwanej, zostało umorzono mimo iż

postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 19 października 2012 r. uchylono zaskarżone postanowienie o umorzeniu i przekazano sprawę do dalszego prowadzenia Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto

6. naruszenie prawa procesowego tj. art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z zeznań S. K. oraz A. K.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe, dokonał wyczerpujących ustaleń faktycznych, które w konsekwencji skutkowały wyprowadzeniem logicznie prawidłowych, a przy tym trafnych i niesprzecznych wniosków. Niezasadny okazał się zatem zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była rzetelna i odpowiadała wymogom zawartym we wskazanym przepisie. Sąd Rejonowy dokładnie i wnikliwie przeanalizował zeznania stron, a w pisemnym uzasadnieniu wyroku przytoczył argumenty uzasadniające dokonaną przez siebie ocenę. Sąd I instancji prawidłowo uznał, że strona pozwana naruszyła wymogi formalne zawarte w art. 30 § 4 k.p., a w szczególności dotyczące prawidłowego określenia przyczyny będącej podstawą rozwiązania umowy o pracę. Wskazana przez pracodawcę przyczyna jest zbyt ogólna, z treści oświadczenia nie wynika jakie zaliczki zostały przez powódkę pobrane z kasy firmowego sklepu i nie zostały zwrócone tj. kiedy zostały pobrane i w jakiej wysokości ani kiedy i w jaki sposób powódka była wzywana do ich zwrotu. Wprawdzie szczegółowe dane dotyczące przywołanych zaliczek miały znajdować się w załączniku do przedmiotowego pisma, jednak jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, załącznik o którym mowa w piśmie rozwiązującym umowę o pracę nigdy nie został załączony do wskazanego pisma, nie ma go również w aktach osobowych powódki. Strona pozwana nie udowodniła, że doręczyła go powódce, a ona sama zaprzeczyła jakoby go dostała. Z tego też względu rację ma powódka wskazując, że podana jej przyczyna rozwiązania stosunku pracy w trybie dyscyplinarnym była niezrozumiała i niekonkretna.

Z uwagi na niekonkretną przyczynę rozwiązania umowy o pracę Sąd Rejonowy nie miał podstaw do tego, aby badać jej zasadność. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2007 r. I PK 116/07 brak precyzyjnego, zrozumiałego i odpowiadającego prawu (art. 30 § 4 k.p.) wskazania pracownikowi (powodowi) przyczyny wypowiedzenia ("zmiany w organizacji pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy"), stanowi konstrukcyjną wadę wypowiedzenia umowy o pracę i prowadzi do usprawiedliwionego wniosku, że tak dokonane wypowiedzenie narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę (art. 30 § 4 w związku z art. 45 § 1 k.p.). W takiej sytuacji nie ma potrzeby ani konieczności badania, jakie ewentualnie inne okoliczności, w tym później nazwane (dookreślone) przez pracodawcę (likwidacja stanowiska pracy i brak możliwości dalszego zatrudniania powoda), mogły uzasadniać wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę.

Nie doszło zatem do naruszenia przepisów postępowania tj. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych strony pozwanej o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków, gdyż w zaistniałej sytuacji zbędne było prowadzenie postępowania dowodowego, przesłuchiwanie świadków dotyczących przyczyn i sposobu zachowania powódki którego skutkiem była decyzja dotycząca rozwiązania stosunku pracy.

Nie doszło do naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p. gdyż Sąd Rejonowy nie rozważał merytorycznie przyczyn rozwiązania umowy o pracę, zatem nie mógł dokonać błędnej wykładni wskazanego przepisu. Dodatkowo wskazać należy, że nieprawidłowe rozliczanie utargów na które powołuje się pracodawca nie było przyczyną rozwiązania stosunku pracy zatem pracodawca nie może się na nią powoływać

Skoro apelacja strony pozwanej okazała się bezzasadna, to na zasadzie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu, co skutkowało orzeczeniem jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd Okręgowy oparł na dyspozycji art. 98 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).